

Lukitun oven yläpuolella oleva digitaalinen kellotaulu syttyi. Sekunnit alkoivat kulkea. Katselin katossa olevia suuttimia. Niistä epäilemättä virtaisi kuulutuksen mainitsema myrkkyykaasu. Minä ja kumppanini kiiruhdimme lukitulle ovelle. Kussakin lukossa oli metallinen laatta johon oli kaiverrettu laskutehtävä. Katsoin ylimmän lukon laatkaa. Siinä luki: $(6 \times 20 - 3 \times 20) : 4$ "Jaetaan tehtävät keskenämme", Adam ehdotti. Jaoimme tehtävät. Minä sain ylimmän. Adamin laatassa luki: $(3 \times 4 + 7) : 2 + (2 - 4 \times 5) : 3 - (0,75 - 0,5 \times 2)$ Mirjamin tehtävä oli: $2 \times 1,97^2 + 7 \times 1,97^2$ Emilian laatassa taas oli: $(6 \times 45,5 + 7) : 4$ Ryhdyimme työhön. Oma laskuni oli kohtuullisen yksinkertainen. 6×20 oli 120, 3×20 oli 60, $120 - 60$ oli 60 ja $60 : 4$ oli 15. Menin avainseinän luokse ja silmäilin sitä kunnes löysin avaimen johon kiinnitetyssä laatassa luki 15. Otin avaimen, menin oven luokse ja työnsin avaimen ylimpään lukkoon. Väänsin. Kuului naks ja lukko aukeni. Mirjam haki avaimen jossa oli 30, ja koitti sitä lukkoonsa. Väärä avain. Lukko ei auennut. Turhautuneena hän veti avaimen pois lukosta ja paiskasi sen lattialle. Sitten hän pohti jonkin aikaa, ja haki sitten avaimen jonka numero oli 35. Tämä avain toimi. Mirjam hihkaisi riemusta. Minuutti oli kulunut ja vielä kaksi tehtävää oli ratkaisematta. Kului 20 sekuntia kunnes Emilia haki avaimen numero 70. Pidätin henkeä kun hän työnsi avaimen lukkoon. Se toimi. Huokaisin helpotuksesta. Vielä yksi ratkaisematta ja aika kului vähiin. Aloimme muutkin laskea viimeistä laskua siltä varalta että Adam saisi sen väärin. Kun kellossa oli 20 sekuntia jäljellä, sykkeeni kohosi roimasti. Sitten hän haki avaimen numero 3. Se sopi. Ovi avautui. Ryntäsimme ovesta ja paikasimme sen kiinni juuri kun kellosta loppui aika ja katossa olevat suuttimet alkoivat suihkuttaa myrkkyykaasua. Olimme selvinneet ensimmäisestä haasteesta. Kuljimme pitkin kapeaa käytävää ja saavuimme uudelle ovelle. Kuljimme siitä sisään ja saavuimme erikoiseen huoneeseen. Seisoimme oven takaa avautuneella tasanteella, jonka jälkeen alkoi syvä pudotus. Koko huoneen levyinen pudotus päättyi alhaalla hämmöttävään kuplivaan nesteeseen. "Tervetuloa Kammiopelin toiseen haasteeseen", Kuului kaiuttimesta. Ääni jatkoi, "Tehtävänne on päästä huoneen voimaa ja ketteryyttä vaativan radan läpi putoamatta kiehuvaan veteen." Katsoin huonetta. Tasanteelta jossa seisoimme, alkoi jono pylväitä, joiden päissä oli pienempiä tasanteita. Ne johtivat huoneen seinustalle jossa oli pieniä kiviä ulokkeita ja koloja. Sen jälkeen seurasi kaksi kireäksi pingotettua köyttä, joista toinen oli toisen yläpuolella. Ne johtivat alaspäin melkein kiehuvan veden tasossa olevalle tasanteelle. Sen vierestä alkoi seinämä, jossa oli koloja ja ulokkeita, juuri niin kuin aiemmalla seinällä. Hyppäsin pylvään varassa olevalle ensimmäiselle tasanteelle, ja sitten toiselle. Kolmas oli hieman kauempana. Kun hyppäsin sille, olin menettää tasapainoni ja kaatua. Sain kuitenkin pidettyä itseni pystyssä ja putoamatta. Sitten oli vuorossa kiipeilyseinä. Asetin jalkani varovasti ensimmäiselle ulokkeelle. Tartuin kädellä toiseen ulokkeeseen ja ponnistin. Olin nyt kiipeilyseinän varassa. Kuljin tasaisesti eteenpäin pitkin seinää asetellen jalkojani ja käsiäni koloihin ja ulokkeille. Välillä vilkuilin muiden edistymistä. Mirjam oli jo kiipeilyseinän alussa, Adam toisella pylväs-alustalla ja Emilia odotti vielä aloitustasanteella. Lähestyin kiipeilyseinän loppua. Vielä muutama askel ja pääsin köysien luokse. Asetin jalkani alemmalle köydelle ja tartuin käsilläni ylemmästä. Sitten aloin tasapainoilla kohti alaviistossa odottavaa tasannetta. Köysi huojui jalkojeni alla uhkaavasti. Sain kuitenkin pidettyä tasapainoni ja saavuin kuin saavuinkin tasanteelle jonka vieressä olevassa seinämää pitkin pääsi tasanteelle jossa odotti huoneesta ulos johtava ovi. Ryhdyin kiipeämään seinää pitkin. Voimani alkoivat pikkuhiljaa ehtyä. Maitohappo sykki käsissä ja jaloissa. Ponnistin uudestaan ja uudestaan. Hikikarpalo valui otsalta ja meni silmään. Vastustin halua hieroa silmiäni. Vielä vähän matkaa. Lopulta hilasin itseni tasanteelle. Istuin siinä ja annoin hengitykseni tasaantua. Seurasin jännittyneenä muiden ryhmäläisteni etenemistä. Tulin miettineeksi että kuinkahan monta henkeä Kammiopeli oli riistänyt. Sitä saattoi vain arvailla,

ellei olisi jaksanut laskea kaikista palanneista ryhmistä puuttuvat. Pääsääntöisesti kaikissa ryhmissä oli neljä jäsentä. Myöskään kuolleita ei jätetty lojumaan Kammiopeliin vaan suoja-pukuiset työntekijät keräsivät ne pois ennen seuraavaa ryhmää. Eipä aikaakaan kun muut ryhmäläiseni pääsivät radan loppuun. Adam oli livetä viimeisellä kiipeilyseinällä ja Emilia huojui uhkaavasti tasapainoillessaan köyttä pitkin. Kaikki kuitenkin selvisivät. Kun muut olivat levänneet hetken, kävelimme ovesta lyhyeen käytävään jonka päässä oli ovi seuraavaan haasteeseen. Saavuimme huoneeseen ja siellä odottava näky sai minut jähmettymään. Huone oli täynnä käärmeitä. Kymmeniä ja kymmeniä käärmeitä kiemurteli hiekan peittämällä lattialla. Ääni kaiuttimessa sanoi, "Tervetuloa Kammiopelin kolmanteen haasteeseen. Tehtävänne on päästä myrkyllisiä käärmeitä kuhisevan huoneen poikki toiseen päähän. Katsokaa ympärillenne, niin löydätte jotain hyödyllistä." Haravoimme katseillamme huonetta. Huomasin tulosuuntamme puoleisella seinällä jotain mielenkiintoista. Keräännymme katsomaan. Seinällä oli viisi metallipidikettä. Neljässä niistä oli jonkin sortin pötkylä. Viidennessä oli pieni kiiltävä esine. Pötkylät tunnistin ilotulite-soihduiksi, pieni esine taas oli sytkäri. Otimme kukin soihdun ja minä sytytin ne sytkärillä. Sitten lähdimme etenemään kohti käärmeitä. Lähimpänä olevat käärmeet sihisivät ja nostivat päänsä ylös. Ne levittivät kauluksensa. Tajusin niiden olevan kobria. Adam eteni ensimmäisenä varovaisin askelin, soihtu tanassa. Kobrat sihisivät ja kiemurtelivat, mutta väistyivät suhisevan punaisen liekin edestä. Hitaasti mutta varmasti etenimme käärmeiden seassa. Emilia piti perää ja käveli osittain takaperin osoittaen soihdullaan takaa lähestyviä käärmeitä. Käärmeet vaikuttivat hyvin vihaisilta. Arvelin että niitä oli pidetty nälässä. Joidenkin käärmeiden hännät jäivät kulkureitille. Piti katsoa mihin jalkansa laittoi ettei astunut niiden päälle. Jotkin käärmeet tekivät valehyökkäyksiä meitä kohti. Nopeat iskut jäivät puolitiehen, mutta joka kerralla ne saivat kehoni jännittymään. Olimme jo melko lähellä huoneen reunaa kun tajusin että olimme tehneet virheen. Soihdut olivat pikkuhiljaa palamassa kohti loppua. Olisi pitänyt käyttää vain kaksi soihtua kerrallaan. Saavuimme ovelle juuri kun Emilian soihtu sammui. Kobra iski kiinni hänen kämmeneensä. Emilia huudahti kivusta. Kobra irrottautui ja vetäytyi. Muutkin soihdut sammuiivat ja käärmeet lähestyivät uhkaavasti. Kiirehdimme ovesta ja suljimme sen perässämme.